

ЦАРЬ И МОМЧЕ.

аксимилянъ билъ *Баварски* царь. Той билъ много добъръ, за това всичкитѣ хора го обичали. Азъ ще ви разкажа единъ интересенъ случай изъ неговия животъ, за който той често си спомнялъ.

Прѣзъ единъ лѣтенъ день той вземалъ една книга и отишълъ въ градината; като се отдалечилъ доста отъ *дворца* (палата) си, седнълъ да си отпочине подъ единъ високъ старъ джбъ.

Деньтъ билъ много горещъ, въ градината на всѣкъдѣ тихо и царьтъ отъ начало задрѣмалъ, а послѣ дълбоко заспалъ. Като се събудилъ, той усѣтилъ, че понастинжлъ и започнълъ да се расхожда по ливадитѣ, които сж простирали край брѣга на едно езеро.

Тогавъ той си спомнилъ за книгата, която забравилъ подъ джба и, която не искалъ да се върне, огледалъ се на около дано види нѣкого да му ъж донесе.

Татъкъ наблизю, той съгледалъ едно малко момченце, което пасѣло патки.

Царьтъ отишълъ при момчето и му казалъ:

— Слушай, момченце, ще отидешъ ли да ми донесешъ книгата, която забравихъ въ градината подъ джба? Ще ти дамъ единъ *наполеонъ*!

Момчето, което не познавало царя, гледало съ недовѣрие дебелия челоуѣкъ. Чудно му било, че за такава малка работа му давалъ единъ *наполеонъ*.

— Азъ не съмъ толкова глупавъ, както вий си